

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ ผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ยและพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมในจังหวัดสงขลา
- เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับค่าเฉลี่ย พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และลักษณะของกลุ่มเด็กและเยาวชน
- เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อค่าเฉลี่ยของเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมในจังหวัดสงขลา
- เพื่อศึกษาปัจจัยที่จำแนกเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาและเยาวชนปกติและศึกษาในสถานศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

- กลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างจากเด็กและเยาวชน ๓ กลุ่ม และบุคคลผู้ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ดังนี้
  - กลุ่มเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม ดังนี้
    - เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา (A) จำนวน 296 คน
    - เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา (B) จำนวน 346 คน

ดังนี้

1.1.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา (A) จำนวน 296 คน

1.1.2 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา (B) จำนวน 346 คน

1.1.3 เด็กและเยาวชนปกติและพิเศษในสถานศึกษา(C) จำนวน

314 คน

1.2 กลุ่มนักศึกษาในลักษณะเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ผู้วิจัย สุ่มแบบเจาะจงผู้ใช้ชีวิตเด็กและเยาวชนมากที่สุดจำนวน 18 คน

2. ตัวแปร การวิจัยครั้งนี้กำหนดตัวแปรดังนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วยสถานภาพส่วนตัวของเด็กและเยาวชน สถานภาพครอบครัวของเด็กและเยาวชน พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล

2.2 ตัวแปรตาม ประกอบด้วย ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ค่านิยม ด้านความซื่อสัตย์ ค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่น ค่านิยมด้านการประทัย และลักษณะกลุ่มเยาวชน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถามวัดค่านิยม และ การอบรมเลี้ยงดู

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยวิธีการส่องลักษณะดื้อ ให้ตอบแบบสอบถามภาษาหลังจากที่ผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงในแต่ละตอนให้กับกลุ่มตัวอย่างที่อ่านหนังสือได้แล้ว และใช้วิธีการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างเด็กและเยาวชนที่อ่านหนังสือไม่ได้ และสัมภาษณ์อาจารย์และบุคลากร ใช้ลักษณะเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ สกิติวิเคราะห์ได้แก่ สกิติฟันธีนา และทดสอบสมมติฐานด้วย χ^2 - test t - test F - test การวิเคราะห์การถดถอยพหุ (Multiple Regression Analysis) และการจำแนกประเภท (Discriminant Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยระดับค่านิยม และพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน

เด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกติ มีค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อ้วกว่า และการประทัยด้วยในระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 15.11$ ถึง 19.30) โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษามีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ และความซื่อสัตย์สูงที่สุด ส่วนด้านการเคารพผู้อ้วกว่า และด้านการประทัยด้วยพบว่า เด็กและเยาวชนปกติมีค่าเฉลี่ยค่านิยมสูงที่สุด และเมื่อศึกษาระดับค่านิยมพบว่าจำนวนหนึ่งในสามของเด็กและเยาวชนนี้แต่ละกลุ่ม มีระดับค่านิยมด้านความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ในระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยม เด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่ม ส่วนใหญ่มีระดับค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วกว่าในระดับสูง ส่วนค่านิยมด้านการประทัยด้วยพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคม และศึกษาในสถานศึกษาจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 40 มีระดับค่านิยมในระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยม ส่วนเด็กและเยาวชนปกติส่วนใหญ่มีค่านิยมด้านการประทัยด้วยระดับสูง และระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยม มีจำนวนไม่แตกต่างกันมากนัก (ร้อยละ 40.40 และ 39.80 ตามลำดับ) นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มีระดับค่านิยมทั้ง 4 ด้านในระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยม และในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กและเยาวชนระหว่างเด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคมและเด็กและเยาวชนปกติพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคม มีค่านิยมทุกด้านอยู่ในระดับเดียวกันไม่เกิดค่านิยมมีจำนวนสูงกว่าเด็กและเยาวชนปกติ

เด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคม มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ที่มีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนด้านการสูบบุหรี่ และช้อปเที่ยวกลางคืน และมีร้อยละของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนสูงกว่า เด็กและเยาวชนปกติทุกพฤติกรรม ยกเว้นพฤติกรรมด้านการขึ้นเงินเพื่อนเป็นประจำ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนที่เป็นบัญชาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีร้อยละ

ของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนเบนทุกด้านสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา ยกเว้นด้านเล่นการพนัน ซึ่งบันทึกไว้ในชื่อเรียน ซึ่งบันทึกไว้ตามศูนย์การค้า และยึดเงินเพื่อนประจํา

2. ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยม ระดับค่านิยม พฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนเบนของเพื่อนสนิท และลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อื่น รวมถึง การประทัยด้วยความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทุกด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนเบนของเพื่อนสนิทด้านซึ่งบันทึกแต่งกายตามแฟชั่น และซื้อเที่ยวตามศูนย์การค้ามีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ พฤติกรรมด้านซึ่งบันทึกไว้กางเกงคืด และยึดเงินเพื่อนเป็นประจำมีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ พฤติกรรมด้านติดสารเสพติด ซึ่งบันทึกไว้กางเกงคืด และซื้อบุหรี่เวลาวิวาท มีความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่น รวมถึงพฤติกรรมด้านเล่นพนัน ติดสารเสพติดและตื่มข่องมีน้ำเสwedding ความสัมพันธ์กับค่านิยมด้านการประทัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 พฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนเบนของเพื่อนสนิททุกด้านมีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนอีกเช่นเดียวกับค่านิยมด้านความรับผิดชอบที่ระดับ 0.01 ยกเว้นพฤติกรรมด้านนิยมของราคาแพง ซึ่งบันทึกแต่งกายตามแฟชั่น และซื้อเที่ยวตามศูนย์การค้า นอกจากนี้ยังพบว่าค่านิยมด้านความรับผิดชอบและการเคารพผู้อื่น ไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนอีกเช่นเดียวกับค่านิยมด้านความรับผิดชอบที่ระดับ 0.01

พฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนเบนของเพื่อนสนิทด้านบันทึกไว้ในชื่อเรียน ซึ่งบันทึกแต่งกายตามแฟชั่นและซื้อเที่ยวตามศูนย์การค้ามีความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ พฤติกรรมด้านติดสารเสพติดและการสูบบุหรี่มีความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่น รวมถึงพฤติกรรมด้านการสูบบุหรี่และตื่มข่องมีน้ำเสwedding ความสัมพันธ์กับระดับค่านิยมด้านการประทัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

ผลสรุปของปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมดังนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาไว้คร่าวๆ ประจำปี เดือนต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การปรับเปลี่ยนค่านิยมของเยาวชนที่เป็นปัจจุบัน และเยาวชนทึ้ง

3.1.1 เต็กและเข้าชันที่เป็นปัญหาทางสังคมและมีปัจจัยทางชีวสังคมที่ต่างกันในด้านระดับการศึกษาของบิดามารดา และการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีค่าเฉลี่ยของด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อ้วรุโถส และการประพฤติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 มีรายละเอียด ดังนี้

1. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดา
มารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษาและต่ำกว่าประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยม
ด้านความรับผิดชอบ สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดา มี
การศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กและ
เยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่า
เฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม
และบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมารดาประกอบอาชีพเกษตร-
กรรมมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทาง
สังคมและมารดาประกอบอาชีพรับราชการ หรือรัฐวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมีรายได้
ของครัวเรือนระดับต่ำ (ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 5,000 บาท) มีค่าเฉลี่ยของค่านิยม
ด้านความรับผิดชอบสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และรายได้ของ
ครัวเรือนระดับปานกลาง (5,001-10,000 บาท) และระดับสูง (สูงกว่า
10,000 บาท ขึ้นไป) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมารดา มีการศึกษาระดับต่ำกว่าระดับป्रограмม์ศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความเชื่อสัตย์สุจริต กว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมารดา มีการศึกษาสูงกว่า ป�ร. ค่าสัตย์สุจริต อายุ ๔-๖ ปี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมารดา มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยสูงกว่าเด็ก และเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมารดา มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลระดับมากและระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4. เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลระดับมาก มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประนัยดั้งสูง กว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ในระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.2 เด็กและเยาวชนในจังหวัดสังขละก์มีปัจจัยทางชีวสังคมที่ต่างกันในด้าน เพศ อายุ ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดามารดา พฤติกรรมทางสังคมที่เปี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ การเคารพผู้อ่อนวัยส์ และการประนัยดั้งต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. เด็กและเยาวชนชายมีค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่มารดา มีการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มารดา มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพครุภักดิ์ส่วนตัวหรือต้าชาญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. เด็กและเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่น

อาวุโสสูงกว่าเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนน้อย มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วนสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่มารดาไม่ก้าวหน้ามีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อาวุโสสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มารดาไม่ก้าวหน้าสูงกว่าประสมติก้าวหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับมากมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการเคารพผู้อาวุโสสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. เด็กและเยาวชนหญิง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและ

เยาวชนที่มีอายุน้อย (15 - 17 ปี) มีค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุปานกลาง (18 - 20 ปี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนน้อย มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือลูกจ้างมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพช่างรักษาส่วนตัว หรือต้าขาย รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และทำงานบริษัทห้างร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพช่างรักษาส่วนตัวหรือต้าขาย มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประหัตสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพทำงานบริษัทห้างร้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยของค่านิยม

ด้านการประหัตของเด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพต่าง ๆ จากค่าเฉลี่ยน้อยไปมากเรียงตามลำดับดังนี้ เด็กและเยาวชนที่บิดาประกอบอาชีพทำงานบริษัทห้างร้าน รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ช่างรักษาส่วนตัว หรือต้าขาย เกษตรกร และกรรมกร

หรือรับจ้าง นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากที่สุดของค่านิยมด้านการประทัยดีสูงกว่า เด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

ปัจจัยทางสังคมด้านส่วนตัวของเด็กและเยาวชนได้แก่ เพศ อายุ พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท และปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา อารมณ์ของบิดามารดา รายได้ จำนวนสมาชิก ขนาดที่พักอาศัย ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสุขที่ได้รับจากครอบครัว สถานภาพของบิดามารดา ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดู ส่งผลต่อค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเคารพผู้อ้วก และการประทัยในระดับต่ำ ($R = 0.25, 0.29, 0.32$ และ 0.28 ตามลำดับ) โดยมีความสามารถในการพยากรณ์ค่านิยมทั้งสี่ด้านเพียงร้อยละ $6, 9, 10$ และ 8 ตามลำดับ และเมื่อทดสอบความสามารถในการพยากรณ์พบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เนื่องจากค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วก เท่านั้น ดังนี้ผู้วิจัยจึงตัดเลือกเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบชั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่า มีค่าสัม-ประลักษณ์สัมพันธ์พหุ (R) ที่เพียง $0.21, 0.23, 0.29$ และ 0.22 ตามลำดับ และมีความสามารถในการพยากรณ์ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเคารพผู้อ้วก และการประทัยเพียงร้อยละ $4, 5, 8$ และ 5 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อทดสอบความสัมพันธ์พหุทางสถิติพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกค่านิยม

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยม ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุ การศึกษาจากทฤษฎีและการเปรียบเทียบสถานภาพต่าง ๆ ของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม เด็กและเยาวชนปกติ ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์และตัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมมากที่สุด เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ และศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชน และปัจจัยทางครอบครัวกับค่านิยมพบว่าปัจจัยรวมที่ส่งผลต่อค่านิยมทุกด้านได้แก่ รายได้ของครอบครัว (Income)

ความสูงที่ได้รับจากครอบครัว (Hap) พฤติกรรมทางสังคมที่เป็นแบบเพื่อนสนิท (Fri) และปัจจัยรวมที่ส่งผลต่อค่านิยมเกือบทุกด้านได้แก่การศึกษาของบิดา (Fed) และอาชีพของบิดามารดา (Fwork Mwork) โดยมีตัวสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุกับค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ การเคารพอ้วนวูส และการประทัยดังนี้ 0.22, 0.22, 0.25 และ 0.17 ตามลำดับ และสามารถในการพยากรณ์ได้ถูกต้องเพียงร้อยละ 5, 5, 6 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งไม่แตกต่างจากการใช้ปัจจัยที่วิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุกปัจจัย และการคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิเคราะห์การทดสอบความสัมพันธ์ทางสถิติพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับทุกค่านิยมโดยมีสมการพยากรณ์ค่านิยมแต่ละด้าน ดังนี้

$$Y_1 = 16.14 - 0.07 \text{ Income} - 0.16 \text{ Hap} - 0.70 \text{ Fwork}_1$$

$$\begin{aligned} & - 0.32 \text{ Fwork}_2 - 0.90 \text{ Fwork}_3 + 0.07 \text{ Fwork}_4 \\ & + 0.21 \text{ Fwork}_5 - 0.63 \text{ Mwork}_1 + 0.40 \text{ Mwork}_2 \\ & + 0.31 \text{ Mwork}_3 + 0.27 \text{ Mwork}_4 + 0.99 \text{ Mwork}_5 \\ & - 0.02 \text{ Fri} \end{aligned}$$

$$Y_2 = 16.38 - 0.12 \text{ Income} - 0.37 \text{ Hap} - 1.14 \text{ Mwork}_1$$

$$\begin{aligned} & - 0.06 \text{ Mwork}_2 - 1.15 \text{ Mwork}_3 + 0.31 \text{ Mwork}_4 \\ & - 0.63 \text{ Mwork}_5 - 0.08 \text{ Fri} - 0.03 \text{ Soc}_1 \\ & + 0.05 \text{ Soc}_2 \end{aligned}$$

$$Y_3 = 19.14 - 0.14 \text{ Income} - 0.18 \text{ FEd} - 0.57 \text{ Hap}$$

$$\begin{aligned} & - 1.88 \text{ Mwork}_1 \\ & - 1.54 \text{ Mwork}_2 - 0.53 \text{ Mwork}_3 - 1.00 \text{ Mwork}_4 \\ & - 1.65 \text{ Mwork}_5 \\ & - 0.05 \text{ Fri} + 0.07 \text{ Soc}_2 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 Y_4 &= 15.67 - 0.22 \text{ Income} - 0.34 \text{ Hap} + 0.30 \text{ Fwork}_1 \\
 &\quad + 0.02 \text{ Fwork}_2 - 1.07 \text{ Fwork}_3 + 0.38 \text{ Fwork}_4 \\
 &\quad + 0.91 \text{ Fwork}_5 \\
 &\quad + 0.03 \text{ Fri} + 0.05 \text{ Soc}_2
 \end{aligned}$$

จากผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยม ส่วนใหญ่ส่งผลน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่บุรุษมาพนั่งในสามมิติค่านิยมในระดับข้างไม่เกิดค่านิยม ดังนี้ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และมีค่านิยมในระดับน้อย ปานกลาง และมากสามกลุ่ม พบว่าปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชน และปัจจัยทางครอบครัวของเด็กและเยาวชนทุกปัจจัยสามารรถสร้างสมการจำแนกระดับค่านิยมต้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเดินทางอวุโส และการประทัยตัวอยู่ต่อไปเพียงร้อยละ 46.67, 49.59, 67.35 และ 58.95 ตามลำดับ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 เฉพาะระดับค่านิยมต้านการเดินทางอวุโสและการประทัยเท่านั้น นอกจากนี้ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมออกเป็นกลุ่มที่มีระดับค่านิยมระดับน้อย ค่านิยมระดับปานกลาง และค่านิยมระดับสูง พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับค่านิยมทั้งสี่ด้าน ได้แก่ อารசิพของบิดามารดา และปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมบางด้าน ได้แก่ อายุ รายได้ของครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุนและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลโดยมีค่าประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องร้อยละ 48.70, 48.85, 59.62 และ 57.14 ตามลำดับซึ่งไม่แตกต่างจากประสิทธิภาพในการจำแนกจากปัจจัยทั้งหมด (15 ปัจจัย) และความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มปัจจัยกับระดับค่านิยมโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ค่านอนนิคอล (Canonical Analysis) ของสมการที่ 1 เท่ากับ 0.31, 0.34, 0.36 และ 0.39 ตามลำดับ และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกระดับค่านิยมสูง 3 ปัจจัย เรียงตามลำดับตามน้ำหนักตั้งนี้

ระดับค่านิยม	ปัจจัย
ความรับผิดชอบ	การประกันอาชีพกรรมกร หรือรับจ้างของมารดา ระดับการศึกษาของมารดา และการประกันอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา
ความเชื่อสติ	การประกันอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา การประกันอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของมารดา และรายได้ของครอบครัว
การเคารพผู้อ่อนไหว	การประกันอาชีพเกษตรกรของมารดา การประกันอาชีพทำงานบริษัท หรือห้างร้านของบิดา และการประกันอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ของบิดา
การประท้วง	การประกันอาชีพเกษตรกรของมารดาและบิดา และการประกันอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างของบิดา

4. ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน (สามกลุ่ม) นั้น ผู้วิจัยศึกษาไว้เดрайท์ปัจจัยที่ส่งผลหรือสัมพันธ์เกี่ยวกับกลุ่มเด็กและเยาวชนทุกปัจจัย และตัดเลือกเฉพาะปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนมากที่สุด ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางชีวสังคมกับ ลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

ปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิก เขตที่พักอาศัย ความสัมพันธ์และความสุขที่ได้รับจากครอบครัวและสถานภาพของบิดามารดา มีความสัมพันธ์และส่งผล

ต่อลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่มดื้อ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกปัจจัย

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยทางชีวสังคมระหว่างลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน

เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะกลุ่มต่างกัน มีค่าเฉลี่ยด้านความรับผิดชอบ ค่าเฉลี่ยด้านการเคารพผู้อ้วกว่า สูง แต่ก็ยอมรับความรักสันสนุนและการอบรมเชิงดูแลให้เหตุผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายค่าพบว่า

4.2.1 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยด้านความรับผิดชอบและด้านการเคารพผู้อ้วว่า สูง กว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนปกติมีค่าเฉลี่ยของค่าเฉลี่ยด้านการเคารพผู้อ้วว่า สูงกว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.2 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมทางสังคมเบี่ยงเบนไปข่องเพื่อนสนิทสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา และเด็กและเยาวชนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทสูงกว่าเด็กและเยาวชนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.2.3 เด็กและเยาวชนปกติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยการได้รับการอบรมเชิงดูแลให้ความรักสันสนุน และแบบใช้เหตุผลสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เด็กและเยาวชนปกติมี

ค่าเฉลี่ยของการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรู้กับสัตว์นุ่ม และแบบใช้เหตุผล สูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษาอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01.

4.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการจำแนกประเภทของกลุ่มเด็กและเยาวชน

4.3.1 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา และกลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ จากรากฐานปัจจัยในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนทั้ง 3 กลุ่มพบว่า ปัจจัยทางชีวสังคม และปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนนิតิลของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 มีค่า 0.73 และ 0.47 และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกสูงได้แก่ อายุ การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรู้กับสัตว์นุ่มนุ่ม ความสุขภายในครอบครัว สถานภาพของบิดามารดา และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลและมีประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมด ร้อยละ 72.20 และมีอัตราจำเพาะปัจจัยทางชีวสังคมเพียงปัจจัยเดียวพบว่าสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนนิจลของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 มีค่า 0.72 และ 0.45 ตามลำดับ และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน สามารถกลุ่มได้แก่ อายุ ความสุขภายในครอบครัว สถานภาพของบิดามารดา และการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบโดยมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมด 2 แบบ โดยมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมด 71.58 ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนในสมการที่ 1 และในสมการที่ 2 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 0.05 ตามลำดับโดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความอนนิจลของสมการที่ 1 และ สมการที่ 2 มีค่า 0.15 และ 0.10 ตามลำดับ และปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดได้แก่ จำนวนเดือนการเรียนผู้อาชญากรรม ความซื่อสัตย์ และความรับผิดชอบ และมีร้อยละของประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมด 41.03

4.3.2 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ศึกษาในสถานศึกษา จากการศึกษาปัจจัยในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ทั้ง 2 กลุ่มพบว่าปัจจัยทางชีวสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ค่านอนนิตัล 0.74 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ถูกต้องทึ่งหมวด 86.73 โดยปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดได้แก่ อายุ สถานภาพของบิดามารดา ความสุขในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน ปัจจัยทางชีวสังคม สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตัล 0.73 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ถูกต้องทึ่งหมวด 86.04 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ถูกต้องทึ่งหมวด 86.04 คือความสุขภายในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาพบว่ามีความสามารถในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตัล 0.14 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทึ่งหมวดร้อยละ 56.90 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุดได้แก่ ต้าน尼ยมด้านความรับผิดชอบ การเดินทางผู้อาชญากรรมและการประหยัด

4.3.3 การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา กลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ จากการศึกษาปัจจัยทางชีวสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยาพบว่า สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มทึ่งสองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตัล 0.55 และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุดได้แก่ เพศ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ค่านิยมด้านการเดินทางผู้อาชญาล ต้าน尼ยมด้านความชื่อสัตย์ และอาชีพของบิดามารดาที่ระดับ ปัจจัยทางสังคม สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็ก และเยาวชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิตัล 0.53 และมีประสิทธิภาพ

ในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมดร้อยละ 73.07 โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มสูงสุด ได้แก่ เพศ การอบรมเลือยงดูแบบใช้เหตุผล และอาชีพของบิดา ส่วนปัจจัยทางวิถีวิถีภาพบ่าว่า สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มได้อよ่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิคอล 0.19 โดยมีค่าประสิทธิภาพในการจำแนกได้ถูกต้องทั้งหมดร้อยละ 58.02 และปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกสูงสุด ได้แก่ ค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วน ค่านิยมด้านความซื่อสัตย์และค่านิยมด้านความรับผิดชอบ

4.4 การวิเคราะห์และคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน จากปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางวิถีวิถีฯ จำนวน 19 ปัจจัย สามารถคัดเลือกปัจจัยเหลือเพียง 16 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็ก และเยาวชนได้ใกล้เคียงกับการใช้ปัจจัยทั้ง 19 ปัจจัย ดังนี้

ปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชน ได้แก่ เพศ อายุ และ พฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงของเพื่อนสนิท

ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ จำนวนสมาชิก เช่นที่พักอาศัย ความสัมพันธ์และความสุขในครอบครัว และสถานภาพของบิดามารดา

การอบรมเลือยงดู ได้แก่การอบรมเลือยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และการอบรมเลือยงดูแบบใช้เหตุผล

ค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมด้านความซื่อสัตย์ และค่านิยมด้านการเคารพผู้อ้วน

จากการคัดเลือกปัจจัยที่ส่งผล ต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนพบว่าปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนกลักษณะเด็กและเยาวชนมากเรียงตามลำดับคือ อายุ ความสุขในครอบครัว การอบรมเลือยงดูแบบให้ความรักสนับสนุน และ การอบรมเลือยงดูแบบใช้เหตุผล และมีประสิทธิภาพในการจำแนกลักษณะกลุ่มเยาวชนได้ร้อยละ 70.51 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับลักษณะกลุ่มโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิคอลจากสมการที่ 1 และ 2 เท่ากับ 0.72 และ 0.46 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความสามารถในการจำแนกพบว่าสามารถจำแนกลักษณะกลุ่มได้อ่องมีนัยสัมฤทธิ์ทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีสมการการจำแนกลักษณะกลุ่ม ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y = & 0.19 \text{ Sex} + 1.31 \text{ Age} - 0.06 \text{ Income} + 0.23 \text{ Num} \\
 & + 0.001 \text{ FEd} \\
 & - 0.09 \text{ MED} + 0.40 \text{ Fwork}_x + 0.28 \text{ Fwork}_z \\
 & + 0.50 \text{ Fwork}_y \\
 & + 0.16 \text{ Fwork}_4 + 0.79 \text{ Fwork}_s + 0.24 \text{ Home} \\
 & - 0.05 \text{ Rele} \\
 & - 0.47 \text{ Hap} - 0.69 \text{ Sta} + 0.03 \text{ Fri} + 0.03 \text{ Soc}_1 \\
 & - 0.03 \text{ Soc}_2 \\
 & + 0.02 \text{ Y}_x + 0.01 \text{ Y}_s - 1.19
 \end{aligned}$$

อภิปรายผล

จากข้อสรุปผลดังกล่าวข้างต้นสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

- การที่เด็กและเยาวชนที่เป็นบุคุกทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปักติ มีค่านิยมในระดับปานกลางค่อนข้างสูง เล็กน้อยทั้งสามกลุ่ม ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของปันสุวรรณ เทสานันท์ (2526 : บทต่อ) ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาของกรุงเทพมหานคร มีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐาน ต้านการประหัตและอุตสาหกรรม มีความเชื่อในระดับที่พึงประสงค์ คือระดับ 4 และ 5 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการศึกษาของปันสุวรรณ เทสานันท์ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความคิดรวบยอดมิได้ศึกษาเกี่ยวกับค่านิยมโดยตรงประการหนึ่ง ประการที่สองเป็นการศึกษากลุ่มเด็กนิใช้เยาวชน นอกจากนี้ยังอาจเนื่องมาจากสภาพสังคมในปี พ.ศ. 2526 มีความแตกต่างจากสภาพสังคมในปี พ.ศ. 2538 มาก ดังพระบรมราชโองการของสมเด็จพระ

เจ้าอยู่หัวรัฐบาลปัจจุบันที่พระราชทานแก่ที่ประชุมสมาคมพุทธศาสตร์ที่ว่าราชการจังหวัด ความว่า "ความเปลี่ยนแปลงอ่อนห่างหนึ่งที่น่าวิตกคือ ทุกวันนี้ความติดอ่อนแผลความประพฤติหลายอ่อนห่างซึ่งแต่ก่อนนี้แล้วเป็นความชี้ชัด เป็นความผิดได้หลายเป็นสิ่งที่คนในสังคมยกย่องและประพฤติปฏิบัติกันโดยไม่สะตุ้งสะเทือนจนทำให้เกิดปัญหา และทำให้เกิดชีวิตแต่ละคนมีความลงใจ" จากเหตุผลดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ค่านิยมของเด็กและเยาวชนมิได้อยู่ในระดับสูง หรือระดับน่าพึงประสงค์ นอกจากนี้ยังพบว่าค่าเฉลี่ยของเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบ และความเชื่อสัตย์สุจริตว่าอีกสองกลุ่ม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพที่เป็นจริงที่ควรจะพบ จากค่าสั่งสอนของบิดามารดาหรือโรงเรียนที่เน้นให้สมาชิกในสังคมมีความเชื่อ หรือมีดีแนวปฏิบัติที่ดี เช่นมีความรับผิดชอบ ความเชื่อสัตย์ การเคารพผู้อ่อนวัย และการประทัยด แต่สภาพสังคมปัจจุบันที่เด็กและเยาวชนพบเห็นนั้นมีหลักอ่อนห่างที่ไม่เป็นไปเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น สมาชิกสภานักแทนราษฎรที่ได้รับเลือกเป็นตัวแทนเข้าไปร่วมในการบริหารประเทศก็มิได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยชอบ กลับแสร้งหาผลประโยชน์เพื่อตนเอง และพากพองหรือสภานักสังคมที่นิยมยกย่องบุคลากรที่ร่าเริง โดยมิได้สนใจว่าบุคคลเหล่านี้มีภาระหนักที่สุด หรือชี้ว่า ควรแก้การยกย่องหรือไม่ ตั้งแต่การวิจัยของโสกา ชูพิกุลชัย (2531 : 63 - 67) ที่สำรวจความคิดเห็นด้านจริยธรรมของครอบครัวในเขตกรุงเทพมหานครพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 39.0 เห็นด้วยกับสุภาษณ์ที่ว่า "มือครรภารวាជว่าได้สาวเอา" ร้อยละ 33.20 เห็นด้วยกับค่ากล่าวที่ว่า "ทำอะไรไว้ก็ได้เพื่อให้ได้เงินมา" ร้อยละ 23.10 เห็นด้วยกับค่ากล่าวที่ว่า "ทำได้เดี๋ยวให้เดี๋ยวได้มีcomไป" หรือ ร้อยละ 52.70 เห็นด้วยกับค่ากล่าวที่ว่า "รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" และร้อยละ 43.40 เห็นด้วยกับค่ากล่าวที่ว่า "น้ำหนึ้นให้รื้บตัก" หรือ อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเด็กและเยาวชนที่ถูกลงโทษและถูกขังในสถานที่กักกัน ซึ่งในสถานที่ดังกล่าวได้มีการอบรมสั่งสอนมอบความรับผิดชอบให้ และควบคุมดูแลความประพฤติตลอดเวลา นอกจากนี้การได้รับโทษที่มาจากการผิดที่ตนได้กระทำไป อาจมีส่วนในการยับยั้งพฤติ -

กรรมหรือความคิดที่ไม่ดีไปชี้ช่องทาง อีกเหตุผลหนึ่งที่เป็นไปได้ก็คือ การที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รับผิดชอบเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและต้องโทษ ทำให้ทราบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและต้องโทษส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 60 ของผู้ต้องโทษทั้งหมดเป็นผู้กระทำผิดต้องโทษฐานค้าสารเสพติดหรือมีสารเสพติดในครอบครอง ซึ่งสาเหตุที่ขาดดองได้รับโทษ อาจเนื่องมาจากต้องรับผิดชอบภาระในครอบครัว หรือครอบครัวมีฐานะยากจน ส่วนเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนปกตินั้นเป็นกลุ่มที่อยู่ในสภาพสังคมภายนอกที่สืบสาน มีการอบรมสั่งสอนที่เน้นด้านคุณธรรมจริยธรรมน้อยกว่าการปลูกฝังด้านความรู้ หรืออาจเป็นการปลูกฝังที่ไม่เหมาะสมสมตึงค่านิยมของสังคม เช่น ปักழกิน (2535 : 16) ที่สรุปผลติกรรมของเยาวชนไทยข้อที่ 1 ว่า "เด็กไทยขาดจริยธรรมมาก ทั้งที่เรียนและได้รับการอบรมอย่างลึกซึ้งมากกว่าโรงเรียนเป็นอย่างต่ำ" นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากเดร่องมือที่ใช้นั้นเป็นการวัดค่านิยมโดยสร้างสรรค์สถานการณ์ให้เลือกซึ่งกลุ่มเด็กและเยาวชนปกติ เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา อาจมีการมองตนเอง หรือวิเคราะห์ตนเองได้ต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา ดังจะเห็นจากคำบอกเล่าของผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่ถูกจับหรือต้องโทษว่า "เขากล่าวหาว่าลักขโมย หรือค้าสารเสพติด" ส่วนการที่เด็กและเยาวชนปกติที่มีค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยและการประยัดสูงกว่าเด็กและเยาวชนอีกสองกลุ่มนั้น อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนปกตินั้นไม่มีปัญหากับผู้ใหญ่ จึงมักได้รับคำยกย่องหรือไม่ได้รับคำต่ำหนนิจจากผู้เชี่ยวชาญด้านกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม มักจะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ทำให้ผู้ใหญ่หรือบิดามารดา อาจารย์ ตໍาหนนิตสอดเวลา อีกทั้งเด็กและเยาวชนปกติมักจะรู้คุณค่าของเงินซึ่งมีการประยัดสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม แต่เมื่อพิจารณาถึงระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า เด็กและเยาวชนจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 44.00 มีค่านิยมด้านการเคารพผู้อ่อนวัยในการประยัดสูงทั้งสามกลุ่ม และร้อยละ 40.00 ของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ศึกษาในสถานศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา มีระดับค่านิยม

ด้านการประทัยด้านระดับสูง ส่วนเยาวชนปกติมีระดับค่านิยมด้านการประทัยด้านระดับสูงและระดับขั้นไม่เกิดค่านิยม มีร้อยละของจำนวนเด็กและเยาวชนใกล้เดี่ยว กัน แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่ม ยังมีค่านิยมทั้งสองด้านอยู่ในระดับที่น่าพึงประสงค์มากกว่าค่านิยมด้านความรับผิดชอบและความซื่อสัตย์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวของเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่มีรายได้ของครอบครัวต่ำทำให้เยาวชนต้องตื่นนอนสายและลงเรียนสายและครอบครัว ชั่งบางครั้งอาจทำให้ขาดความซื่อสัตย์ หรือความเบื่อหน่ายที่จะต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว

2. การที่เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมมีเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนไปในด้านการสูบบุหรี่และชอบเที่ยวกลางคืนสูงกว่าร้อยละ 50 และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมมีร้อยละของจำนวนเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนไปในด้านการสูบบุหรี่ ดื่มของมันมา และเที่ยวกลางคืน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของอาจารย์ฝ่ายปักษ์รองของโรงเรียนส่วนใหญ่ ที่ได้สรุปพฤติกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนไปในด้านการสูบบุหรี่ การดื่มของมันมา การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย และการทำลายสาธารณะสมบัติและซังสอดคล้องกับแนวคิดของชี้ทเกอร์แลนด์ และเครชเชอร์ (1978 อ้างในสกานา ฉบับมัน 2536 : 139 - 140) ที่ยืนยันว่า การตอบค่าสมุดกับบุคลหรือกลุ่มบุคลที่ชักจูงให้กระทำการผิดกฎหมายเป็นเวลานานจนถอนตัวไม่ขึ้นจะมีผลต่อเด็กและเยาวชนทำให้ได้รับการถ่ายทอดค่านิยมเทคนิคและทักษะในการกระทำการผิด และในที่สุดก็จะทำการกระทำการผิดกฎหมายได้ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องอันธพาลของคณะกรรมการการวิจัย สภารัฐมนตรีแห่งชาติที่พบว่า ผู้เป็นอันธพาลนั้นสาเหตุหนึ่งเป็นเพราะว่าขณะซังเยาววัย ส่วนมากคบเพื่อนไม่ดี จึงถูกซักจูงหรือถูกซักพาให้กระทำความผิด และเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ยังคงเพื่อนที่เลวร้าย จะเห็นว่าเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก และถ้าวัยรุ่นรวมกลุ่มอยู่กับเพื่อนที่ไม่ดีมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมซึ่งจะได้รับอิทธิพล หรือถูกซักจูงให้มีพฤติกรรมแบบนั้นตามไปด้วย

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า ค่านิยมด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์ การเดารพผู้อ้าวุ่น และการประหดมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสันโดช พูลนาม (2523 : 46 อ้างในปียนันท์ สีสม 2536 : 38) ที่พบว่า ความรู้สึกรับผิดชอบและความชื่อสัตย์มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่านิยมทั้งสี่ด้านจึงเป็นค่านิยมที่พึงประสงค์และเป็นค่านิยมที่ควรยึดถือปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นค่านิยมประเภทเดียวกันคือเน้นค่านิยมจริยธรรม (Moral Value) ตามแนวความคิดของฟินิกซ์ (Phinix. 1958 : 549 - 551 อ้างในเบญจรงค์ จากรุตเท่านาน 2527 : 26) และค่านิยมวิถีปฏิบัติด้านค่านิยมเนื่องส่วนเจริญธรรมตามทฤษฎีของโรเคช (Rokeach) นอกจากนี้การวิจัยดังนี้ยังพบว่า พฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิทและลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กันเกื้อกูลพกพาต่ำนิยมบางด้านโดยที่พฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน และค่านิยมมากได้แก่ การสูบบุหรี่ ดื่มของมีน้ำ ชอบเที่ยวกลางคืน เล่นการพนัน จะเห็นว่าพฤติกรรมทางสังคมของเพื่อนสนิทตั้งกลุ่ม เป็นพฤติกรรมที่เด็กและเยาวชนไม่ควรประพฤติตามหรือถือเป็นแบบอย่าง เพราะอาจนำไปสู่ความทุกข์และความตกต่ำของชีวิตของเด็กและเยาวชน

4. การศึกษาเบรื้องต้นค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่มีสถานภาพแตกต่างกันพบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นบุญทางสังคมและมีบิดามารดา มีระดับการศึกษาแต่ก็ต่างกันมีค่านิยมด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กและเยาวชนที่เป็นบุญทางสังคมและมารดาไม่การศึกษาระดับต่างกัน มีค่านิยมด้านความชื่อสัตย์และการเดารพผู้อ้าวุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิรชวรรษ อามระดิษ (2522 : 62-64 อ้างในสман ชาลีเครื่อง 2523 : 16 - 17) ที่พบว่าnick เรียนที่มีบิดามารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความดีเด่นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรม ด้านความรับผิดชอบ ความชื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูตัวเอง การประหดมและการออมทรัพย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับผลงานวิจัยของสันโดช พูลนาม (2523 : 46 อ้างใน ปียนันท์ สีสม

2536 : 38) กี่พบร้านค้าเรียนที่ผู้ปกครองมีการศึกษาแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบ
และความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับการ
ศึกษาของบิดาและมารดาพบว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดา
มีการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาและระดับประถมศึกษามีจำนวนเสี่ยงต่อความชื้น
ความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดาไม่มีการ
ศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมารดาไม่มีการ
ศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาและประถมศึกษา มีจำนวนเสี่ยงต่อความชื้น
สัตย์และการเคารพผู้อ้วนวุฒิสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมารดา
มีการศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษา ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการเด็กและเยาวชน
ที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาไม่มีการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาและระดับประถม
ศึกษาส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทาง
สังคมและบิดามารดาไม่มีการศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษา ดังนี้จึงได้รับการมอบ
หมายให้รับผิดชอบในหน้าที่การงานภายในครอบครัว หรือต้องช่วยหารายได้เสริมให้
กับครอบครัว ตรงข้ามกับเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาไม่มีการ
ศึกษาระดับสูงกว่าประถมศึกษา สิ่งส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า จึงสามารถ
จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกและสนับสนุนให้บุตร และมุ่งเน้นให้บุตรใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับ
การศึกษามากกว่าที่จะฝึกความรับผิดชอบด้านอื่น ๆ ดังข่าวเกี่ยวกับปัญหาด้านความ
เดริยธรรมห่วงเด็กและเยาวชนกับบิดามารดา ซึ่งเป็นความเดริยธรรมที่เกิดจากการที่
บิดามารดาพยายามช่วยเหลือภาระให้บุตรของตนทุกเวลาให้การศึกษาเล่าเรียน
มากที่สุด เด็กและเยาวชนจึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการศึกษาเล่าเรียน ขาดความ
รับผิดชอบต่อภารกิจด้านอื่น ๆ ส่วนด้านความซื่อสัตย์และการเคารพผู้อ้วนวุฒิน้อย
เนื่องมาจากการเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและมีมารดาไม่มีการศึกษาระดับ
ประถมหรือต่ำกว่าประถมศึกษา ส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสภาพความเป็นอยู่
ต่ำกว่าเด็กและเยาวชนที่มีมารดาไม่มีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา จึงต้องพึ่ง
พาอาตยหรือได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหรือองค์กรอื่นๆ ทำให้มีความรู้สึกสำนึก
ในบุญคุณประกอบกับอาจได้จากการอบรมสั่งสอนให้มีความซื่อสัตย์และเคารพผู้อ้วนวุฒิ

ตรงข้ามกับเด็กและเยาวชนที่มีการตามมีการศึกษาสูงกว่าประถมศึกษา ส่วนใหญ่จะมีสภาพความเป็นอยู่ดีกว่า และการพึ่งพาอาศัยบุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ น้อยกว่าทำให้ได้รับการปลูกฝังและเน้นเข้าสู่ด้านนิยมทั้งสองด้านน้อยกว่ากลุ่มแรก

เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน มีค่านิยมเฉพาะด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีค่านิยม ด้านความซื่อสัตย์ การเคารพผู้อื่น และการประทับตราตั้งระหว่างกลุ่มเด็กและเยาวชนพบว่า เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการเคารพผู้อื่นโดยรวม แต่เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการประทับตราต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม ชั้งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวิริยะวรรษ อามะระติช (2522 : 62 - 64 อ้างในสман ชาลีเดรื้อ 2523 : 16 - 17) ที่พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพแตกต่างกันมีค่านิยมทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความกตัญญูต่อ เวที การประทับตรา และการยอมรับพร็อกเกตต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสืบเชช พูลนาม (2523 : 46 อ้างในปักษันท์ สีสม 2536 : 38) ที่พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีความรับผิดชอบแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม แต่ขัดแย้งกับผลงานวิจัยของสман ชาลีเดรื้อ (2523 : บทตัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่ต่างกัน มีค่านิยมด้านความซื่อสัตย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม นอกจากนี้จากการวิจัยที่เบรีลีย์ที่บิดามารดาประกอบอาชีพที่ต่างกัน มีค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสังคม เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้าง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและบิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือธุรกิจ นอกจากนี้ผลการวิจัยเบรีลีย์ที่บินกลุ่มเยาวชนทั้ง

หมายเหตุว่า เยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้าง มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านความรับผิดชอบสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ส่วนเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างมีค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจและบริษัทห้างร้าน เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพเกษตรกร รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ และธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพบริษัทห้างร้าน ซึ่งขัดแย้งกับผลงานวิจัยของเบอร์ดิน (Bardin อ้างในสุพดี คุณวัฒน์ 2515 : 265) ที่พบว่าเด็กที่บิดามารดาไม่สถานภาพทางสังคมสูง เช่น แพทย์ วิศวกรหรือผู้อำนวยการ จะอยู่ในชั้น 44 ซึ่งน้อยกว่าเด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพเป็นกรรมกรจะอยู่ในชั้น 49 ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากการครอบครัวเด็กและเยาวชน ที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีอนข้างต่อไปนี้ ต้องใช้จ่ายในลักษณะวันต่อวัน บิดามารดาจึงปลูกฝังความรู้สึกรับผิดชอบให้แก่บุตร และให้บุตรต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวด่อนข้างมากกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพอื่น เด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้างจึงมีค่านิยมด้านการประทัยด้วยสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพอื่น ส่วนเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพทำงานบริษัท หรือห้างร้าน แม้จะมีรายได้เป็นประจำแต่มักจะมีการเปลี่ยนงานบ่อยกว่าเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ทำให้ครอบครัวมีรายได้ไม่คงที่จึงอาจส่งผลกระทบให้บุตรหลานของตนรู้จักการเก็บออมเพื่อนำมาใช้ยามว่างงานหรือระหว่างรอเปลี่ยนงาน ส่วนเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับที่แตกต่างกัน มีค่านิยมด้านการเดินพื้นที่อาวุโส และการประทัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยของค่านิยมทั้งสองด้านสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในระดับปานกลาง และระดับน้อยตาม

ลำดับ ส่วนเต็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ให้ความรักสนับสนุนในระดับที่แตกต่างกันมีค่าเฉลี่ยของค่านิยมห้าสีด้านแตกต่างอย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งข้อด้วยกับผลงานวิจัยของพันค่า มีพนกง (2533 : บท
ต่อไป) ที่พบว่า "นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในปริมาณสูงมีค่านิยม
พื้นฐานด้านการมีรัฐ เป็นบุนิยธรรมและเคารพกฎหมายสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในปริมาณที่ต่ำ และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบการ
ใช้เหตุผลในปริมาณสูงมีค่านิยมพื้นฐานด้านการพึงตนเอง ขยันหมั่นเพียร และมีความ
รับผิดชอบสูงกว่า" วิลาสสิกษณ์ ชัวร์ลี (2524 ล้างในงานตาม วนิทานที่ 2536
: 59 - 60) พบว่า "เยาวชนที่รายงานว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก
มีการอนุรักษ์ภูมิธรรมทางจิตใจ ความเชื่อฟื้น ความกตัญญูกตเวที ความชื่อสัตย์ มี
สัมมาคาระและยึดถือเรื่องบำบูญในระดับสูงกว่า นักเรียนที่รายงานว่าได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย และสอดคล้องกับการสังเคราะห์งานวิจัยของดูญ
โยเหลา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2538 : 420 - 424) ที่พบ
ว่า "การอบรมเลี้ยงดูทางบวกได้แก่การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบใช้เหตุผล
แบบรักสนับสนุน มีผลทางบวกกับด้านบุคคลิกภาพและสังคม คือ ถ้าเด็กได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบใดแบบหนึ่งใน 3 แบบจะมีลักษณะที่พึงปรารถนา ทึ้งสื่อสารเนื่อง
มาจาก การที่บิดามารดาใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลต่อบุตร จะมีการอบรมสั่ง
สอนให้มีคุณธรรมจริยธรรมและปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ด้วยการชี้แจง หรืออธิบาย
ด้วยเหตุผล จึงน่าจะส่งผลมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ซึ่งแสดงออก
โดยการให้ความรักปกป้องและคุ้มครอง"

5. จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมพบว่า ปัจจัยทางชีวสังคมด้านส่วน
ตัว ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อค่านิยมของเด็กและเยาวชน
ที่เป็นปัญหาทางสังคมในระดับที่ไม่สูงนัก และปัจจัยที่ส่งผลมากในทุกค่านิยม ได้แก่
รายได้ของครอบครัว ความสุขที่ได้รับจากครอบครัว และพฤติกรรมของพ่อแม่
เมื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยม โดยใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภท พบว่า
ปัจจัยที่ส่งผล หรือมีอิทธิพลต่อระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

คืออาชีพของบิดามารดา ที่น้องอาจเนื่องมาจากการกลุ่มเด็กเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี สภาพที่ว่าไปของครอบครัวตลอดจนการอบรมเลี้ยงดูแตกต่าง กันไม่มากนัก จึงส่งผลต่อความประปรวนของปัจจัยต่าง ๆ ในระดับต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังมีค่านิยมและระดับค่านิยมแตกต่างกันไม่มากนัก อีกทั้งเครื่องมือที่ใช้วัดค่านิยมใน การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสถานการณ์ให้เด็ก และเยาวชนเป็นผู้พิจารณาตัดเลือก อาจเป็นไปได้ที่เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม จะประเมินหรือเลือกค่านิยม ตามความติดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม มีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มผู้ค่านิยม ที่กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น สิ่งที่ถือว่าเป็นค่านิยมระดับต่ำเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหา อาจมองว่าเป็นค่านิยมระดับปกติ จากข้อต้นพจน์นี้จึงนำที่จะมีการศึกษาเพิ่มเติมให้ลึก ซึ้งอีกระดับหนึ่ง โดยการเก็บข้อมูลด้านปัจจัยต่างๆ และวัดระดับค่านิยมในลักษณะ มาตรฐานประมาณค่าประกอบด้วย นอกจากน้องอาจเนื่องจากปัจจัยส่วนตัว ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูมีอิทธิพลน้อยกว่าสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเคยเพื่อนของวัยรุ่น ตามหลักจิตวิทยาพัฒนาการถือว่า เพื่อนมีอิทธิพล ต่อวัยรุ่นมากกว่าพ่อแม่ และครอบครัว ดังเช่นกรณีพัฒนาการและความรู้สึกน้อยใจ ของพ่อแม่ที่บรรยายเกี่ยวกับบุตรของตนว่า "บุตรร้ายจะไม่เชื่อฟังพ่อแม่แต่กลับเชื่อฟัง ในค่านิยมของพ่อแม่มากกว่า"

6. การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็น 3 ลักษณะ (เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา = A เด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและศึกษาในสถานศึกษา = B เด็กและเยาวชนที่ปักติดและศึกษาในสถานศึกษา = C) หรือจำแนกลักษณะกลุ่มเป็น 2 ลักษณะ (A กับ B หรือ B กับ C) โดยใช้ปัจจัยทางชีวสังคม และปัจจัยทางจิตวิทยา หรือใช้เฉพาะปัจจัยทางชีวสังคมเพียงปัจจัยเดียว สามารถทำนายหรือส่งผลในการจำแนกลักษณะกลุ่มไม่แตกต่างกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ค่านอนนิศล์ใกล้เคียงกัน แต่ปัจจัยดังกล่าว สามารถจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนเป็น 3 ลักษณะกลุ่ม หรือสองลักษณะกลุ่ม (A กับ B) ได้ดีกว่าใช้ในการจำแนกรายหัวงเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม

และศึกษาในสถานศึกษา (B) กับเด็กและเยาวชนปกติ (C) ส่วนปัจจัยทางจิตวิทยาสามารถในการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนได้ไม่ค่อยสูงนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาและศึกษาในสถานศึกษา กับกลุ่มเด็กและเยาวชนปกติและศึกษาในสถานศึกษา เป็นเด็กและเยาวชนที่ศึกษาในสถานที่เดียวกัน ดังนั้นสภาพหรือปัจจัยต่าง ๆ จึงใกล้เดียวกัน แต่ทั้งสองกลุ่มจะมีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคมและไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษา นอกจากนี้จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของสังคม ระดับค่านิยมของเด็กและเยาวชนทั้งสามกลุ่มพบว่าแตกต่างกันไม่ได้รุ่มแรกนัก และอีกทั้งเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ยังมีค่านิยมแต่ละด้านอยู่ในระดับสั้นไม่เกิดค่านิยม

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ การจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชนในลักษณะต่างๆ ดังกล่าวผู้วิจัยได้ศึกษาและพยากรณ์ต่อไปนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจำแนกลักษณะกลุ่มเด็กและเยาวชน ในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของเด็กและเยาวชนได้แก่ เพศ อายุ และพฤติกรรมทางสังคมที่เป็นของเพื่อนสนิท ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว เช่นที่พักอาศัย ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความสุขที่ได้รับและสถานภาพของบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดู และค่านิยมด้านความรับผิดชอบและการเดินทาง ความสัมพันธ์ส่งผลต่อลักษณะของกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของพรเพ็ญ เพชรสุขติ (2523 : 192 - 202) ที่พบว่า เยาวชนสามกลุ่ม (เยาวชนในสถานพินิจและตุ้มครองเด็กกลาง เยาวชนในสถานศึกษาที่ถูกประเมินว่า มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่สนใจการเรียน แต่กากษผิดระเบียบ เดยกุจิจต และเยาวชนปกติ) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในเรื่องการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ลักษณะครอบครัวเดี่ยวหรือรวม การเป็นเจ้าของบ้าน ลักษณะบ้านพักอาศัย บริเวณที่พักอาศัย ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ความไม่ป्रองดองกันในครอบครัว เจตคติของเยาวชนต่อครอบครัว การตอบตัวสماคอมกับผู้มีพุทธิกรรมเบื้องบน และรายได้ของครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อ การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน

เยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักน้อยใช้เหตุผลน้อย แต่ควบคุมมากและลงโทษทางกายสูง ตรงข้ามกับเยาวชนปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักมากใช้เหตุผลมากแต่ควบคุมน้อย และไม่ค่อยถูกลงโทษทางกาย นอกจากนี้ยังพบว่าเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่บดคั่วสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนสูงที่สุดและเยาวชนที่ลูกประเมินจากสถานศึกษาว่ามีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา มีการตอบตัวสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบนระดับรองลงมา และเยาวชนปกติมีจำนวนน้อยมากที่คุบค้าสมาคมกับผู้มีความประพฤติเบี่ยงเบน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของคราร์ - คาเรลลี (อ้างในประเทศไทย มหาชนน์ 2521 : 31) ที่พบว่าผู้กระทำผิด ที่มาจากการครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีการกระทำการความผิดและถูกจับกุมมากกว่า ผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมสูง และยังสืบทอดคล้องกับผลการสำรวจสาเหตุของการกระทำผิดของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและปรับปรุงงานเยาวชนแห่งชาติ (2537 : 217 - 219) โดยศึกษากับเยาวชนที่กระทำผิดและส่งเข้าในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในปี 2533 พบว่าเยาวชนร้อยละ 37.56 มีสาเหตุจากการตอบเพื่อนที่เป็นบัญหาร้อยละ 22.42 มีสาเหตุจากเศรษฐกิจและเมืองพิจารณาเฉพาะในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กในต่างจังหวัด พบร่วมกับเยาวชนร้อยละ 40.94 กระทำการผิดจากสาเหตุการตอบเพื่อนสีเพล หรือถูกขังจุう ร้อยละ 21.86 สาเหตุจากสภาพเศรษฐกิจ และร้อยละ 4.85 มาจากครอบครัว นอกจากนี้เยาวชนส่วนใหญ่อ้างอ้อกับปิตามารดา (ร้อยละ 52.31) ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของประสพชัย เดวีวงศ์แก้วและคณะ (2537 : 59) ที่พบว่าสาเหตุที่ผลักดันให้เด็กออกมาระรื่นสิ่งร้อยละ 38.66 มาจากปัญหานิคครอบครัว เช่น พ่อแม่ทะเลาะกัน แยกกันอยู่ ขาดความอบอุ่น แต่เด็กยังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว ส่วนการศึกษาด้านค่าวาช่องดวงเดือน พันธุ์มนวน และลม (2536 : 5 - 6) พบว่าเยาวชนที่ยากจนในเมืองบอสตัน (Glueck, 1962) ร้อยละ 61.00 ของเยาวชนนี้มาจากครอบครัวที่ขาดปิตา และจากการศึกษาวิจัย 5 เรื่องพบว่า ตัวบุคคลร้อยละ 90% แยกจากครอบครัวสามารถทำนายการกระทำการกระทำการผิดของวัยรุ่น และผู้ใหญ่ต่อนั้นเป็นอันดับที่ 7 นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งที่ 5 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลในการจำแนก

ลักษณะเด็กและเยาวชนได้มาก ได้แก่ อายุ อาชีพของบิดา (โดยเฉพาะอาชีพกรรมกร หรือรับจ้าง) ความสูงที่ได้รับจากครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนที่ศึกษาไว้จังหวัดนี้ สวนใหญ่อยู่ในวัยรุ่นตอนกลางซึ่งเป็นวัยที่มีการณ์รุนแรงและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอาจมีผลให้เกิดความผิดพลาดในการตัดสินใจได้ และมีบิดาที่ประกอบอาชีพกรรมกรหรือรับจ้าง ซึ่งมักจะมีการตั้งสุราค่อนข้างมากกว่าอาชีพอื่นๆ อันอาจทำให้เกิดการประทกับเด็กและเยาวชนค่อนข้างสูงกว่าอาชีพอื่น แต่การได้รับความสุขภายในครอบครัว การได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรักสนับสนุนและการใช้เหตุผล ย่อมเป็นเครื่องสักดิ์นเยาวชนให้ไปสู่กลุ่มที่เป็นปัญหาทางสังคมได้ เพราะมีการสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันภายในครอบครัว ทำให้เกิดบรรณาการที่เป็นมิตรและอบอุ่น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ย่อมเป็นข้อมูลที่สำคัญ ที่จะสะท้อนให้เห็นความแตกต่างของรายดับค่าनิยมของเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาทางสังคม และไม่ได้ศึกษาในสถานศึกษาว่า การอบรมสั่งสอนเรื่องคุณธรรมจริยธรรมอย่างสม่ำเสมอและจริงจังจะช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีคุณธรรม มีจริยธรรม ตลอดจนค่านิยมที่ดีงามที่พึงประสงค์ จึงควรที่จะมีการศึกษาและพัฒนาอย่างจริงจัง เพื่อยกระดับคุณธรรมของเด็กและเยาวชน

2. จากข้อค้นพบแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยส่วนตัว ครอบครัว ตลอดจนการอบรมเลี้ยงดู ส่งผลต่อค่านิยมน้อย ดังนั้นจึงน่าจะมีอิทธิพลอื่น เช่น สภาพสังคม ทั้งนี้เพราะผู้ใหญ่หรือผู้มีอำนาจในสังคมมิได้กระทำการให้เป็นแบบอย่างที่ดี ที่เยาวชนพึงจะชื่นชอบปฏิบัติ หรือปัจจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบนของเพื่อนสนิท บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรจะดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เพราะเป็นปัจจัยที่พบในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เป็นปัญหาค่อนข้างมาก นอกจากนี้ความรักความเออใจสั่ตลดลงความสุขภายในครอบครัว

เป็นปัจจัยที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง จะสร้างบรรยายภาษาไทยในครอบครัวให้เกิดความรักและเอ้าใจได้

3. โรงเรียน เป็นสถานศึกษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง ใน การพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชน ควรมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เยาวชนได้มีโอกาสเรียนรู้ และช่วยเหลือกันตลอดจนนำความรู้ทักษะต่างมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งจะเป็นวิถีทางอันนั้นที่จะสกัดกั้นเยาวชนมิให้ไปพบกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน เช่น จัดกิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมแข่งขันกีฬา กิจกรรมดนตรี และกิจกรรมศิลปะ ซึ่งปัจจุบันโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมเหล่านี้อย่าง ประจำอยู่บ่อยๆ สอนส่วนใหญ่ให้ความสนใจเยาวชนที่เรียนตื้นเป็นพิเศษ และการมุ่งเน้นศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาที่มีการแข่งขันค่อนข้างสูง จึงทำให้เยาวชนใช้เวลาว่างส่วนใหญ่เพื่อการวางแผนวิชาเข้าศึกษาต่อ อาจเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนที่มีความสามารถทางสติปัญญาปานกลาง และค่อนข้างต่ำ เกิดความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่มุ่งหวังและสภาพความเป็นจริง จึงแก้ปัญหาโดยการตอบเพื่อนที่เป็นปัญหา ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรเอาใจใส่ในเด็กที่มีความสามารถทางสติปัญญาในระดับปานกลาง และค่อนข้างต่ำด้วย มิใช่สอนใจเฉพาะผู้ที่มีความสามารถทางสติปัญญาสูงเท่านั้น และควรจะใช้เทคนิคการสอน เพื่อกระตุ้นให้เด็กเหล่านั้นมีความรู้ และพยายามให้อ่านสูงมากขึ้นได้ ใช้ความสามารถพิเศษเพื่อให้เข้าร่วมศึกษาภาระในความสำเร็จของตนเอง

4. สถานศึกษาควรจัดครุณณะแนวร่วมกันให้คำปรึกษาอย่างแท้จริงมิใช่ทำหน้าที่บริการเฉพาะข้อมูลข่าวสารทางการศึกษาเท่านั้น แต่ควรมีการจัดกิจกรรม เสริมสร้างความรู้ และความสามารถในการปรับตัวเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข นอกจากนั้นควรสอนสื่ออย่างดูแล เพื่อมิให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสมกับวัย เพื่อสกัดกั้นมิให้เยาวชนอื่นๆ เห็นเป็นแบบอย่างที่ทำให้เกิดการอุทานเสียง

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ควรมีการศึกษาหารูปแบบการฝึกอบรมคุณธรรม จริยธรรม โดยอาศัย
กฤษฎีการพัฒนาจริยธรรมคุณธรรม เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างรูปแบบการฝึกอบรม
เยาวชนในสถานศึกษาและเยาวชนในสถานพินิจคุณธรรมเด็กและเยาวชน ควรมีการ
ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และค่านิยมของเยาวชนโดยทำการศึกษาและวัดผล
การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องเพื่อศึกษาแนวโน้มของ การเปลี่ยนแปลง

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อ ค่านิยมของเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา
และคิดเลือกค่านิยมที่เป็นค่านิยมทางลบ เช่น ค่านิยมทางเพศ ค่านิยมรักความ
สะอาดสบายน ค่านิยมทางวัฒนธรรม ค่านิยมการครอบครัว เป็นต้น นอกจากนี้ควรศึกษา
เฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมทางสังคมที่เบี่ยงเบน เกี่ยวกับสาเหตุและ
ระดับการเบี่ยงเบนของพฤติกรรม โดยเชพาะเพื่อจะนำมาใช้ในการทางป้องกัน
เยาวชนบุกตีที่อาจถูกชักจูงไปเข้ากลุ่มได้

3. ควรศึกษาวิเคราะห์กฤษฎีค่านิยม โดยการศึกษาวิจัยเพื่อตรวจสอบ
กฤษฎีค่านิยม

4. ควรศึกษาความต้องการของเด็กและเยาวชนด้านการดำรงชีวิต การ
ศึกษา และคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมด้านนี้ ๆ เช่น การตอบเพื่อนสนิท สภาพความเป็นอยู่ แวดล้อมทางสังคมรอบตัวเด็กและเยาวชน

5. จากผลงานวิจัยพบว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีจำนวนประชากรหนึ่ง
ในสามมีค่านิยมในระดับยังไม่เกิด หรือยังอยู่ในระดับสับสนอยู่ ค่านิยมที่ยังไม่เกิด
การเปลี่ยนแปลงได้ จึงน่าจะช่วยให้มีการศึกษาวิจัยหารูปแบบการปลูกฝังหรือเปลี่ยน
แปลงค่านิยมจากที่ไม่ได้ไปสู่ค่านิยมที่ดีและควรค่าแก่ปฏิบัติ หรืออาจศึกษาสาเหตุที่ทำ
ให้ค่านิยมของเด็กและเยาวชนยังไม่อยู่ในรูปที่คงที่